

je naročnikov oglasilo, je gotovo prav storil, zakaj mnogo se jih bo še poprodalo, ker po naših mislih je iz gori omenjenih vzrokov ta knjižica tudi za šolske darila prav pripravna. H koncu imamo le še omeniti, da bi pravično bilo, ako bi tisti gosp. naročniki, katerim je izdatelj posamne iztise po pošti poslal, mu poverili poštnino, ker naročnina znaša le 60 kr.; ako velja poštnina za 1 iztis 14 kraje., ostane le 46 kraje. za natis, vezanje in druge stroške.

* Za popotnike, ki pridejo v Ljubljano in hočejo mesto bolj natanko ogledati, še dosihmal nismo imeli kakor druge mesta vodnika, ki bi jim bil povedal, kaj je tu in tam imenitnega in ogledovanja vrednega. Gospod G. Dzinski, ki nam je lani podal praktičnega „računarja“ za novi dnar, je spisal v nemškem jeziku prav pripravnega vodnika pod imenom „Laibach und seine Umgebung, ein Wegweiser für Fremde und Einheimische“, ki ga je ravnokar gosp. Giontini na svetlo dal. Mala knjižica, ki jo vsak popotnik lahko v žepu pri sebi nosi, popisuje po novejših in izvirnih pozvedbah ob kratkem vse, kar ima Ljubljana; pa tudi na deželo ga pelje v nekatere imenitniše kraje, po katerih slovi naša domovina. Pridjana je knjižici lična podobica celega mesta z nekaterimi imenitnimi kraji, hišami, cerkvami itd.; zraven te pa še obris celega mesta. Cena hvalevredne knjižice je le 88 kraje. nov. dn. Nadjamo se, da vsak popotnik bo rad segal po Dzinskovem vodniku.

Narodna povest isterska.

Isukerst i sv. Petar su hudili po svetu ščape v rukah a torbe na ramenah noseći, i Bogu se moleći; i pridu neki večer kasno va neku kuću u pustinji i poprose za prenočišće; muža ni bilo doma, a žena njima dá mesta za prespat. Kade je prišlo jutro, se lipo zahvale na ljubavi za prenočišće, i putuju dalje.

Med ten tega pride muž doma, a žena mu počme praviti, da su bili najco avdeka dva putnika, i oni su u svojih torbah naj berže puno novac (dnara) nosili. „Hodi berzo za njima, nemogu još deleko biti, pak jima zemi te novce“.

On gre, doteče ih i govori: „Ste li vi oni klatuši, ki ste nočas v toj i toj kući prenočili?“ Oni reku, da su prenočili; on jima reče: „Vi imate novac, dajte mi ih ili z dobrin ili zlin načinom“. Isus reče samo: „Brš, bršinko! *) vari, na! **) i oni razbojnik postane vale tovar (osel) i gré za njima, ko pas.

Ko pride Isus i sv. Petar v neko selo, ih počmu ljudi pitati: ako bi prodali tega tovara; a Isus govori, da on ni za prodat, ma za dat za léto dan na mito; on će jesti, ča mu ki da, i nositi, ča mu ki naloži; i tako se pogodi z onim selanon za letno mito za tega tovara, i gré tja rekši da će k letu priti po tovara i po mito.

Kada je prošlo leto, pridu Isus i sv. Petar v ono selo nazada, ter zemu tovara i mito, i putuju proti onoj kući ovega razbojnika. Ko pridu u kuću, pitaju opeta za prespanje; a ona žena ih prime, i spravi njim tovara u dvor. Kada se je v jutro dobro razvidilo, pita Isus ženu: „kade ti je muž?“ A ona govori: „tužna ja i žalostna! lani ono jutro, kada ste vi ovdeka prenočili, je još prišal, pak je nekamo šal, i od one dobe ni njega, ni glasa od njega“. Isus govori: „Biš li ga poznala, da ti pride“. „Bože moj! kako nebin ga poznala, da mi pride; ah da bi mi prišal!“ Isus reče: pripeljay mi tovara!“ i kada mu ga pripelja, reče Isus: „Brš, bršinko!“ ter iz tovara postane na hip njezin muž, pak njoj da ono mito, ča si je on kao tovar prislužil, i njima reče: „Ki hoće beći imati, neka se za nje trudi i muči“, i gre sa svetim Petron dalje po svetu“. J. V.

Dopisi.

Iz Celja 20. maja. — I. Včasih se na malem prostorčku v kratkem času toliko hudega naključja, da je groza. Zavzeli bi se bili sicer še bolj, ako bi ne bili poslednji čas slišali tudi iz drugih krajev takih grozovitih novic. V malo dneh je pri nas devet oseb po nenaravni poti naglo smert storilo. Med temi so trije prehiteli previdnost božjo in pretergali nit življenja svojega iz lastne volje, in sicer dimnikarski mojster L., ki se je obesel, en vojak pa in en finančni stražnik sta se ustrelila. Dalje so v bližnjih O. v eni hiši trije, dve ženski in en fant, nagloma zboleli in tudi umerli. Sum leti na to, da so bili zavdani. Ni nam znano, kaj je sodniška preiskava v tej reči že odkrila. Ako še pristavim, da so našli dvoje mertvih otrok in sicer enega v vodi, drugega na malo obiskanem kraju, in da je na železnici strežaj pri mazanji kolés po nesreči med vozove prišel in hudo zmečkan bil, sem omenil vseh devet žalostnih primerljejev. Toliko nenavadnega v tako majhnem mesticu! Lahko si mislite, da to je bila voda na mlin zgovornih in jezičnih ust. — Ker že o nenavadnih rečeh govorim, naj še drugo prikazen priobčim. Malokdaj se je še mesca maja čulo o preselivnih ticah. In vendar so šle in še grejo skozi naše mesto, enako dolgim kitam takih tic, velike trume vpehane Lahov in Primorcov, kjer so jih na Koroško zavernili. Pa tudi od tod jih mnogo proti jugu leze, ker na Koroškem niso dela dobili. Močno so ti reveži tožili, da s tem potovanjem še zadnji prihranjeni krajcar nepotrebno potrosijo. V resnici — za „Industrievolk“ nas Avstrijance nobeden čislal ne bo! Kaj bi Angleži in Amerikanci k temu djali? Kjer se toliko delaželjnih in pridnih rok na delo ponuja, tam bi se gotovo z malimi stroški kaj znamenitnega doveršiti dalo. Smilile so se nam te poštene duše, in radi smo jim vergli penaz za olajšavo na dolgem in težavnem potovanji. Tem bolje so nas pa razdražili drugi preselivci — „tice“ v pravem pomenu besede in sicer zvite tice. Pritepla se je namreč cela derhal zatamnelih, kuštrastih, umazanih in razcapanih ciganov. Bilo jih je okoli 80 na 10 s subimi in medlimi kljuseti vpreženih vozovih. Na vprašanje naše, od kod da pridejo, so nam odgovorili v čisti serbsčini eni iz Pešta, drugi iz Banata. Za cilj svojega potovanja so nam naznanili eni „Ublano“, drugi Romansko, še drugi celó Hispansko. Ne dva nista enako govorila. Kamor so se vsedli, so s svojimi kvantami in zvižajami, s sitnim beračenjem in praznim prerokovanjem ljudem hudo nagajali. Veseli smo bili, ko so odrinili. Pa še teden ni minul, in že smo jih zopet imeli pred durmi. Ljubljancanji menda niso bili tako srečni, gledati te zarujele sinove daljne puste. Kakor se nam zdi, so se verniti mogli na kako gosposkino povelje. Srečno pot tedaj v vašo domovino! Sedanosti ne dopadajo več vaše kvinte, ji se ne smilijo več lenúhi in dangube! Odkar se sliši piš ogromnega hlapona in derdranje vozov, odkar plug in lopata nista več bela vrana na neizmerni pusti, je tudi tu življenje vse drugačno. Ni vas treba več k stafaži za slike, ktere nam pustinja tako živo pred oči stavijo. Treba bo, zračne šotore zameniti s stanovitnejimi strehami in lotiti se drugega posla, kakor celi dan na trebúhu ležati in gledati, od kod da bode pečenka v uste priletela. Treba bo poprijeti se poljodelstva ali pa obertnije! Da zadostim dolžnosti zvestega dopisovavca, še morem pristaviti, da so naši kmetovavci z vremenom zelo zadovoljni. Žita stojé lepo, in tudi travniki obetajo obilno košnjo. Bog daj dobro letino, po kateri zdihuje vsak, naj prideluje ali pa pridelke uživa!

Iz Črešenskih goric na Štajarskem 19. maja. Lepo zelenijo naše polja, z brezštevilnimi cvetlicami mično venčane; krasno cvetijo sadne drevesa, obetaje obilnega sadú; po zelenih gajih se razlega mlo petje malih ptičic, in topli veter pihlja dišeče sapice; al — oj! sred pomladanskega cvetja toči žalostna mati solze, ker nima lačnim

*) Tako zovu tovara za sobon. **) Tako se tira pred sobon (od staroslov. besede variti, to je, praecedere, naprej iti).